

DECYZJA RADY 2014/913/WPZiB**z dnia 15 grudnia 2014 r.****w sprawie wsparcia Haskiego kodeksu postępowania i nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych w ramach wprowadzania w życie strategii UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 26 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 12 grudnia 2003 r. Rada Europejska przyjęła strategię UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia („strategia”); rozdział III strategii zawiera wykaz środków, które należy przyjąć zarówno w Unii, jak i w państwach trzecich, aby zwalczać rozprzestrzenianie tego rodzaju broni.
- (2) UE aktywnie realizuje strategię i wprowadza w życie środki wymienione w jej rozdziałach II i III, na przykład poprzez przeznaczanie zasobów finansowych na wspieranie określonych projektów zmierzających do wzmocnienia wielostronnego systemu nieproliferaacji oraz wielostronnych środków budowy zaufania. Haski kodeks postępowania przeciwko rozprzestrzenianiu rakiet balistycznych („kodeks” lub „HCoC”) oraz Reżim Kontrolny Technologii Rakietowych („MTCR”) to integralne części wielostronnego systemu nieproliferaacji. Kodeks i MTCR mają na celu zapobieganie rozprzestrzenianiu systemów rakiet balistycznych zdolnych do przenoszenia broni masowego rażenia („BMR”) i rozprzestrzenianiu związanych z nimi technologii, a także ograniczanie tego rozprzestrzeniania.
- (3) W dniu 17 listopada 2003 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2003/805/WPZiB ⁽¹⁾. W tym wspólnym stanowisku wezwano między innymi do wspierania podpisania kodeksu przez jak największą liczbę państw, zwłaszcza tych, które dysponują zdolnościami w zakresie rakiet balistycznych, a także do dalszego rozwoju i wdrażania kodeksu, a w szczególności przewidzianych w nim środków budowy zaufania, oraz do wspierania ściślejszego powiązania kodeksu z wielostronnym systemem nieproliferaacji ONZ.
- (4) W dniu 8 grudnia 2008 r. Rada przyjęła konkluzje oraz dokument zatytułowany „Nowe kierunki działań Unii Europejskiej na rzecz zwalczania rozprzestrzeniania broni masowego rażenia i systemów jej przenoszenia”. W dokumencie stwierdzono między innymi, że rozprzestrzenianie BMR i środków jej przenoszenia nadal stanowi jedno z największych wyzwań w dziedzinie bezpieczeństwa oraz że polityka nieproliferaacji jest istotnym elementem wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa. W grudniu 2010 r. Rada — biorąc pod uwagę poczynione postępy i obecnie podejmowane wysiłki w ramach wdrażania „nowych kierunków działań” — uzgodniła, że okres wdrażania zostanie przedłużony do końca 2012 r.
- (5) W dniu 18 grudnia 2008 r. Rada przyjęła decyzję 2008/974/WPZiB ⁽²⁾ wspierającą kodeks w ramach wprowadzania w życie strategii.
- (6) W dniu 23 lipca 2012 r. Rada przyjęła decyzję 2012/423/WPZiB ⁽³⁾. Decyzja ta umożliwiła skuteczne propagowanie upowszechniania kodeksu i przestrzegania jego zasad. Kontynuowanie dialogu w gronie państw sygnatariuszy kodeksu i państw niebędących sygnatariuszami jest jednym z priorytetów Unii, gdyż służy dalszemu propagowaniu upowszechniania kodeksu, a także jego lepszemu wdrożeniu oraz umocnieniu. Niniejsza decyzja powinna się do tego przyczynić.
- (7) Bardziej ogólnie, stałe rozprzestrzenianie rakiet balistycznych zdolnych do przenoszenia BMR — w szczególności w ramach obecnych programów raketowych na Bliskim Wschodzie, w północno-wschodniej i południowo-wschodniej Azji, w tym w Iranie, Syrii i Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej („KRLD”) — jest przyczyną rosnącego zaniepokojenia społeczności międzynarodowej.
- (8) Rada Bezpieczeństwa ONZ podkreśliła w rezolucji RB ONZ nr 1540 (2004) — i przypomniła o tym w rezolucji RB ONZ nr 1977 (2011) — że rozprzestrzenianie broni jądrowej, chemicznej i biologicznej, a także środków przenoszenia tych rodzajów broni, zagraża światowemu pokojowi i bezpieczeństwu; zobowiązała ponadto państwa między innymi do tego, aby powstrzymały się od jakiegokolwiek udzielania wsparcia na rzecz opracowywania, nabywania, wytwarzania, posiadania, transportowania, przekazywania lub wykorzystywania broni

⁽¹⁾ Wspólne stanowisko Rady 2003/805/WPZiB z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie upowszechnienia i wzmocnienia porozumień wielostronnych w dziedzinie nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia oraz środków przenoszenia (Dz.U. L 302 z 20.11.2003, s. 34).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2008/974/WPZiB z dnia 18 grudnia 2008 r. wspierająca haski kodeks postępowania przeciwko rozprzestrzenianiu rakiet balistycznych w ramach realizacji strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia (Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 91).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2012/423/WPZiB z dnia 23 lipca 2012 r. w sprawie wsparcia — w ramach wdrażania strategii UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia oraz wspólnego stanowiska Rady 2003/805/WPZiB — nierozprzestrzenianie rakiet balistycznych (Dz.U. L 196 z 24.7.2012, s. 74).

jądrowej, chemicznej lub biologicznej i systemów przenoszenia tych rodzajów broni przez podmioty niepubliczne. Fakt, że broń jądrowa, chemiczna i biologiczna oraz środki jej przenoszenia stanowią zagrożenie dla światowego pokoju i bezpieczeństwa, potwierdzono w rezolucji RB ONZ nr 1887 (2009) w sprawie nierozprzestrzeniania broni jądrowej oraz rozbrojenia jądrowego. Ponadto Rada Bezpieczeństwa ONZ stwierdziła w rezolucjach RB ONZ nr 1929 (2010) i 1718 (2006), opierając się między innymi na rezolucjach RB ONZ nr 1540 (2004), 1977 (2011) i 1887 (2009), że Iran i KRLD nie powinny podejmować żadnych działań związanych z raketami balistycznymi zdolnymi do przenoszenia broni jądrowej, w tym dokonywać wystrzelenia rakiet z wykorzystaniem technologii rakiet balistycznych, a państwa powinny przedsięwziąć wszystkie niezbędne środki, aby zapobiec transferowi do Iranu i KRLD technologii i pomocy technicznej w związku z takimi działaniami.

- (9) Niniejsza decyzja powinna ogólnie przyczynić się do wspierania szeregu działań służących zwalczaniu rozprzestrzeniania rakiet balistycznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Aby zapewnić stałe i praktyczne wprowadzanie w życie niektórych elementów strategii, o czym mowa w załączniku, Unia:
 - a) wspiera działania wspierające kodeks i Reżim Kontrolny Technologii Raketowych, służące w szczególności:
 - (i) propagowaniu upowszechniania kodeksu, a zwłaszcza podpisaniu kodeksu przez wszystkie państwa dysponujące zdolnościami w zakresie rakiet balistycznych;
 - (ii) wspieraniu wdrożenia kodeksu i lepszemu jego wyeksponowaniu;
 - (iii) propagowaniu dostosowywania się do wytycznych MTCR i załączników do niego;
 - b) ogólnie wspiera szereg działań, które służą zwalczaniu rozprzestrzeniania rakiet balistycznych, które to działania ukierunkowane są w szczególności na zwiększanie wiedzy na temat tego zagrożenia, zwiększanie wysiłków na rzecz poprawy skuteczności instrumentów wielostronnych, przygotowując wsparcie dla inicjatyw będących odpowiedzią na te konkretne wyzwania i pomagając zainteresowanym państwom w umacnianiu na szczeblu krajowym ich odnośnych systemów kontroli eksportu.
2. W tym kontekście projekty, które mają być wspierane przez Unię, obejmują następujące konkretne działania:
 - a) działania wspierające kodeks:
 - (i) opracowanie i opublikowanie „pakietu startowego” na potrzeby działań popularyzatorskich skierowanych do państw niebędących sygnatariuszami, z jednoczesnym przypomnieniem o obowiązkach spoczywających na państwach sygnatariuszach;
 - (ii) organizowanie informacyjnych imprez towarzyszących przy okazji corocznego posiedzenia państw sygnatariuszy kodeksu w Wiedniu;
 - (iii) organizowanie informacyjnych imprez towarzyszących na rzecz wsparcia kodeksu, przy okazji posiedzeń Pierwszego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego ONZ;
 - (iv) zorganizowanie maksymalnie trzech regionalnych seminariów informacyjnych zgodnie z priorytetami UE (w miarę możliwości w Azji, państwach Zatoki Perskiej i Ameryce Łacińskiej);
 - (v) zachęcanie przedstawicieli państw rozwijających się — zarówno będących, jak i niebędących sygnatariuszami kodeksu — do udziału w corocznych posiedzeniach HCoC oraz w seminariach informacyjnych;
 - (vi) organizowanie sesji informacyjnych — w tym przy okazji corocznego posiedzenia państw sygnatariuszy kodeksu w Wiedniu — dla państw, które niedawno przystąpiły do HCoC, aby wspomóc je w wypełnianiu ich zobowiązań;
 - (vii) wspieranie koordynowania działań promocyjnych dotyczących HCoC z działaniami komitetu ONZ utworzonego na mocy rezolucji nr 1540, w tym poprzez finansowanie udziału ekspertów HCoC w wizytacjach krajowych organizowanych przez ten komitet;
 - (viii) wspieranie bezpiecznego internetowego mechanizmu informowania i komunikowania na potrzeby HCoC (e-ICC), w tym poprzez techniczne udoskonalenie strony internetowej;
 - b) działania ogólnie wspierające nierozprzestrzenianie rakiet balistycznych:
 - (i) zorganizowanie przy okazji spotkań na forach wielostronnych maksymalnie czterech seminariów w celu zwiększenia wiedzy na temat rozprzestrzeniania rakiet balistycznych — w miarę możliwości w powiązaniu z imprezami informacyjnymi dotyczącymi HCoC, o których mowa w lit. a) — takich jak seminarium przy okazji Zgromadzenia Ogólnego ONZ, czy posiedzeń komitetów przygotowawczych układu o nierozprzestrzenianiu;

- (ii) zorganizowanie maksymalnie trzech seminariów regionalnych w celu zwiększenia wiedzy o rozprzestrzenianiu rakiet balistycznych i zachęcenia do debaty na temat perspektyw lepszego zajęcia się na szczeblu regionalnym zagrożeniem wynikającym z rozprzestrzeniania rakiet balistycznych, w miarę możliwości w powiązaniu z innymi działaniami popularyzatorskimi Unii dotyczącymi HCoC; przy współpracy z odnośnymi państwami takie seminaria można byłoby zorganizować w Azji, regionie Zatoki Perskiej i w Ameryce Łacińskiej;
- (iii) opracowanie czterech dokumentów będących podstawą dyskusji o ewentualnych dalszych działaniach wielostronnych zapobiegających zagrożeniu rozprzestrzenianiem rakiet oraz propagujących rozbrojenie w odniesieniu do rakiet balistycznych, które to dokumenty skupią się szczególnie na możliwych środkach budowy zaufania oraz będą zawierać analizę możliwości przyjęcia w pierwszej kolejności regionalnego podejścia, na przykład w regionach o szczególnym znaczeniu dla Unii lub tam, gdzie w niedalekiej przyszłości można oczekiwać postępów;
- (iv) z myślą o zapobieżeniu na wczesnym etapie transferowi technologii podwójnego zastosowania oraz transferowi wiedzy — zorganizowanie maksymalnie trzech sesji informacyjnych dla ekspertów reprezentujących w szczególności środowiska naukowe, środowiska zajmujące się przestrzenią kosmiczną oraz przemysł;
- (v) zachęcanie do umożliwienia dostępu pracownikom naukowym z państw rozwijających się, którzy prowadzą prace dotyczące nierozprzestrzeniania rakiet, do projektów realizowanych przez centra doskonałości UE;
- (vi) w koordynacji z centrami doskonałości UE — zorganizowanie ukierunkowanych misji ekspertów w państwach trzecich, aby podzielić się informacjami i doświadczeniami w zakresie kontroli eksportu technologii raketowych i produktów podwójnego zastosowania oraz aby udzielić pomocy w tworzeniu krajowych zdolności tych państw;
- (vii) wspieranie szkolenia ekspertów na temat nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych, poprzez umożliwienie im udziału w programach UE, takich jak programy Europejskiego Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony, lub w programach państw członkowskich Unii („państw członkowskich”).

Szczegółowy opis projektów znajduje się w załączniku.

Artykuł 2

1. Za wykonanie niniejszej decyzji odpowiada Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (WP).
2. Techniczną realizacją projektów, o których mowa w art. 1 ust. 2, zajmuje się Fundacja na rzecz Badań Strategicznych (FRS), która wykonuje to zadanie pod kierunkiem WP. W tym celu WP dokonuje niezbędnych ustaleń z FRS.

Artykuł 3

1. Finansowa kwota odniesienia na realizację projektów, o których mowa w art. 1 ust. 2, wynosi 990 000 EUR.
2. Wydatkami pokrywanymi z kwoty określonej w ust. 1 zarządza się zgodnie z procedurami i zasadami mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Unii.
3. Komisja nadzoruje właściwe zarządzanie wydatkami, o których mowa w ust. 1. W tym celu Komisja zawiera umowę o finansowaniu z FRS. Umowa ta zobowiązuje FRS do zapewnienia, aby wkład UE został wyeksponowany stosownie do jego wielkości.
4. Komisja dąży do zawarcia umowy o finansowaniu, o której mowa w ust. 3, w możliwie najkrótszym terminie po wejściu w życie niniejszej decyzji. Informuje ona Radę o wszelkich związanych z tym trudnościach oraz o dacie zawarcia umowy o finansowaniu.

Artykuł 4

1. WP składa Radzie sprawozdania z wykonania niniejszej decyzji na podstawie regularnych sprawozdań przygotowanych przez FRS. Na podstawie tych sprawozdań Rada dokonuje oceny.
2. Komisja przedstawia informacje na temat aspektów finansowych projektów, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 5

1. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.
2. Niniejsza decyzja wygasa 30 miesięcy po dniu zawarcia umów finansowych, o których mowa w art. 3 ust. 3. Wygasa ona jednak sześć miesięcy po jej wejściu w życie, jeżeli żadna umowa o finansowaniu nie zostanie zawarta do tego czasu.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 grudnia 2014 r.

W imieniu Rady
F. MOGHERINI
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. CELE

Unia w zdecydowany sposób propaguje nierozprzestrzenianie rakiet. Jej wysiłki w tym zakresie obejmują strategię oraz wspólne stanowisko 2003/805/WPZiB. Dodatkowo Rada zatwierdziła „Nowe kierunki działań Unii Europejskiej na rzecz zwalczania rozprzestrzeniania broni masowego rażenia i systemów jej przenoszenia”, a UE poparła rezolucję RB ONZ nr 1540 (2004), o której przypomniano w rezolucji RB ONZ nr 1977 (2010).

Unia uznaje, że MTCR jest ważnym wielostronnym instrumentem mającym na celu ograniczenie rozprzestrzeniania systemów rakiet balistycznych oraz związanych z nimi technologii i *know-how* poprzez ustanowienie i wdrożenie przepisów w zakresie kontroli eksportu materiałów wrażliwych. 19 państw członkowskich to członkowie MTCR, a wszystkie państwa członkowskie wdrażają wykaz dotyczący kontroli eksportu w ramach MTCR poprzez rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 ⁽¹⁾.

Unia także stanowczo popiera kodeks od chwili jego powstania i regularnie wyraża zaniepokojenie rozprzestrzenieniem rakiet balistycznych. Unia uznaje kodeks za podstawowy środek przejrzystości i budowy zaufania. Wszystkie państwa członkowskie podpisały ten kodeks i wdrażają go w dobrej wierze.

W przeszłości Unia podjęła próbę usunięcia braków, jeśli chodzi o wdrażanie kodeksu i jego upowszechnianie, organizując warsztaty, spotkania ekspertów i seminaria regionalne w celu zwiększenia wiedzy z tej dziedziny. Działania te, które były organizowane na mocy decyzji 2008/974/WPZiB i realizowane przez FSR okazały się skuteczne i odpowiednie.

Unia, zachęcona rezultatami tych działań, kontynuuje tę inicjatywę i wspiera następujące trzy aspekty kodeksu:

- a) upowszechnianie kodeksu;
- b) wdrażanie kodeksu;
- c) umocnienie kodeksu i usprawnianie jego funkcjonowania.

Działanie to podjęto na mocy decyzji 2012/423/WPZiB, co pozwoliło na realizację wielu inicjatyw wspierających HCoC, w tym na:

- a) stworzenie specjalnej bezpiecznej strony internetowej;
- b) zorganizowanie szeregu imprez towarzyszących w Wiedniu, Genewie i Nowym Jorku służących rozpropagowaniu kodeksu wśród państw niebędących sygnatariuszami;
- c) warsztaty w Paryżu służące zwiększaniu wiedzy wśród państw z Afryki i Bliskiego Wschodu;
- d) seminaria regionalne w Singapurze, Abu Zabi i Limie;
- e) opracowanie dokumentów będących podstawą dyskusji.

Decyzja 2012/423/WPZiB przyczyniła się do rozpowszechnienia wiedzy o kodeksie i rozpropagowania kodeksu w stosunku do państw trzecich. Poprzez tę decyzję Unia wsparła Kostarykę, Francję, Węgry, Japonię, Peru i Rumunię w działaniach, które podejmowały jako państwa przewodniczące HCoC. Poprzez lepsze wyeksponowanie HCoC ułatwiła przystąpienie do niego nowych członków.

Mając na uwadze osiągnięte wyniki oraz na stałe rozprzestrzenianie rakiet balistycznych zdolnych do przenoszenia BMR, powodujące rosnące zaniepokojenie społeczności międzynarodowej — w szczególności rozprzestrzenianie w ramach obecnych programów raketowych na Bliskim Wschodzie, w północno-wschodniej i południowo-wschodniej Azji, w tym w Iranie i KRLD — przeprowadzone zostaną następujące działania:

- a) projekt 1 — informowanie i komunikacja;
- b) projekt 2 — wzmocnienie nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych;
- c) projekt 3 — upowszechnianie HCoC — działania popularyzatorskie.

Niniejsza nowa decyzja, dzięki temu, że nie ogranicza się jedynie do propagowania przystępowania do kodeksu i MTCR, pozwala pogłębić międzynarodową debatę na temat rozprzestrzeniania rakiet i włączyć w nią nowe regiony i nowe środowiska.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 z dnia 5 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania (Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1).

2. OPIS PROJEKTU

2.1. Projekt 1: Informowanie i komunikacja

2.1.1. Cel projektu

Kodeks stanowi ważny instrument, który poprzez zapewnienie środków budowy zaufania i środków przejrzystości przyczynia się do ograniczenia rozprzestrzeniania rakiet balistycznych i związanych z nimi technologii. Konieczne są jednak dalsze działania w celu wsparciu kodeksu, a w szczególności działania służące:

- a) propagowaniu upowszechniania kodeksu, a zwłaszcza podpisaniu kodeksu przez wszystkie państwa dysponujące zdolnościami w zakresie rakiet balistycznych i zdolnościami do działania w przestrzeni kosmicznej;
- b) wspieraniu wdrażania wszystkich aspektów kodeksu;
- c) zwiększaniu wyeksponowania kodeksu.

2.1.2. Opis projektu

Projekt przewiduje trzy rodzaje działań:

- a) przygotowanie, zaplanowanie, wydrukowanie i rozdystrybuowanie do 1 500 folderów opisujących wsparcie Unii na rzecz kodeksu. Folder będzie także zawierał:
 - (i) opis HCoC;
 - (ii) cele HCoC;
 - (iii) opis corocznych oświadczeń, ostrzeżeń poprzedzających wystrzelenie rakiet i dobrowolnych wizyt obserwacyjnych;
 - (iv) europejską strategię dotyczącą HCoC i rozprzestrzeniania środków przenoszenia BMR;
 - (v) *démarches*, które należy zrealizować, aby przystąpić do kodeksu;
 - (vi) dane kontaktowe dla państw niebędących sygnatariuszami;
- b) przygotowanie, zaplanowanie, wydrukowanie i rozdystrybuowanie do 1 000 egzemplarzy „pakietu startowego” obejmującego drukowane broszury oraz nośnik USB na potrzeby działań popularyzatorskich skierowanych do państw niebędących sygnatariuszami, a także przypominającego o obowiązkach spoczywających na państwach sygnatariuszach. „Pakiet startowy” będzie także dostępny *on-line* i będzie obejmował wszelkie niezbędne informacje o kodeksie i odnośne punkty kontaktowe. „Pakiet startowy” będzie obejmował folder opisany w lit. a);
- c) wspieranie i uaktualnianie bezpiecznego internetowego mechanizmu informowania i komunikowania na potrzeby kodeksu (bezpośredni centralny elektroniczny punkt kontaktowy — e-ICC), w tym poprzez techniczne udoskonalenie strony internetowej w ścisłej współpracy z austriackim Federalnym Ministerstwem Spraw Zagranicznych.

2.1.3. Spodziewane wyniki projektu/wskaźniki

- a) zwiększenie wiedzy partnerów na temat wartości dodanej HCoC i roli Unii dzięki dystrybuowaniu „pakietu startowego” wśród szerokiego grona podczas różnych imprez;
- b) bezpieczniejsza strona internetowa HCoC umożliwi wymianę między partnerami odpowiednich informacji;
- c) wykorzystywanie „pakietu startowego” przez państwo przewodniczące kodeksowi, austriacki sekretariat (bezpośredni centralny punkt kontaktowy — „ICC”) i innych partnerów na potrzeby prowadzonych przez siebie działań popularyzatorskich.

2.1.4. Beneficjenci projektu

Beneficjentami projektu są zarówno państwa sygnatariusze, jak i państwa niebędące sygnatariuszami kodeksu.

2.2. Projekt 2: Wzmocnienie nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych

2.2.1. Cel projektu

Stałe rozprzestrzenianie — i operacyjne wykorzystywanie — rakiet balistycznych zdolnych do przenoszenia BMR — w szczególności rozprzestrzenianie w ramach obecnych programów raketowych na Bliskim Wschodzie, w północno-wschodniej i południowo-wschodniej Azji, w tym w Iranie i KRLD — jest przyczyną rosnącego zaniepokojenia społeczności międzynarodowej.

Ogólnie projekt wesprze wiele działań, które służą zwalczaniu rozprzestrzeniania rakiet balistycznych i ukierunkowane są w szczególności na rozpowszechnianie wiedzy na temat tego zagrożenia, zwiększanie wysiłków na rzecz poprawy skuteczności instrumentów wielostronnych, przygotowując wsparcie dla inicjatyw będących odpowiedzią na te konkretne wyzwania i pomagając zainteresowanym państwom w umacnianiu na szczeblu krajowym ich odnośnych systemów kontroli eksportu.

2.2.2. Opis projektu

Opublikowanie rocznie dwóch dokumentów będących podstawą dyskusji (czterech w czasie obowiązywania projektu). Możliwe tematy to między innymi:

- a) wykorzystywanie istniejących stref wolnych od BMR jako przykład i potencjalne ramy dalszych inicjatyw dotyczących zakazu rakiet balistycznych;
- b) dalsze działania wielostronne zapobiegające zagrożeniu rozprzestrzenianiem rakiet oraz propagujące rozbrojenie w odniesieniu do rakiet balistycznych, ze szczególnym zwróceniem uwagi na możliwe środki budowy zaufania;
- c) mechanizmy kontroli eksportu i tranzytu;
- d) rola niematerialnych transferów technologii w obszarze rakiet balistycznych.

2.2.3. Spodziewane wyniki projektu/wskaźniki

- a) rozpropagowanie wysiłków podejmowanych na forach wielostronnych — w tym na mocy kodeksu i MTCR — w celu ograniczenia rozprzestrzeniania rakiet zwiększa wpływ UE w obszarze nierozprzestrzeniania rakiet;
- b) zachęcanie do debaty na temat nowych inicjatyw wzmacnia kodeks i MTCR oraz otwiera drogę do dalszych inicjatyw;
- c) wspieranie nierozprzestrzeniania rakiet;
- d) opublikowanie przynajmniej czterech dokumentów, które mają być podstawą dyskusji;
- e) zwiększenie wiedzy na temat kwestii związanych z transferem technologii podwójnego zastosowania oraz transferem wiedzy zapobiega niezamierzonym transferom pomiędzy państwami członkowskimi i zwiększa na szczeblu światowym wiedzę na temat mechanizmu kontroli eksportu.

2.2.4. Beneficjenci projektu

Unia i jej państwa członkowskie skorzystają z dokumentów będących podstawą dyskusji; o szerszej dystrybucji tych dokumentów zadecyduje WP w ścisłym porozumieniu z państwami członkowskimi w ramach właściwej grupy roboczej Rady. Ostateczna decyzja zapadnie na podstawie propozycji podmiotu realizującego zgodnie z art. 2 ust. 2 niniejszej decyzji.

2.3. Projekt 3: Upowszechnianie HCoC — działania popularyzatorskie

2.3.1. Cel projektu

Dzięki projektowi, obejmującemu zorganizowanie szeregu imprez służących zaangażowaniu państw niebędących sygnatariuszami kodeksu, zwiększana będzie wiedza na temat nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych i wiedza na temat kodeksu. W tym celu w Wiedniu i Nowym Jorku przy okazji istotnych wydarzeń organizowane będą imprezy angażujące delegatury ONZ.

2.3.2. Opis projektu

Projekt przewiduje trzy rodzaje imprez:

- a) sfinansowanie czterech imprez popularyzatorskich (po dwie w każdym mieście) — wspierających zarówno kodeks, jak i nierozprzestrzenianie rakiet balistycznych — w dwóch miastach:
 - (i) w Nowym Jorku przy okazji posiedzenia Pierwszego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego ONZ lub posiedzeń komitetów przygotowawczych układu o nierozprzestrzenianiu;
 - (ii) w Wiedniu przy okazji posiedzeń sygnatariuszy kodeksu lub innych istotnych działań ONZ w tym mieście.

Jeżeli chodzi o organizację seminariów:

- (i) każde seminarium potrwa pół dnia i zgromadzi do 80 przedstawicieli misji przy ONZ w Nowym Jorku i Wiedniu wraz z wybraną grupą prelegentów i urzędników UE;
- (ii) zaproszonych zostanie do sześciu prelegentów;
- (iii) zaproszony zostanie przewodniczący HCoC;
- (iv) na mocy niniejszej decyzji zorganizowane i sfinansowane zostaną obiady lub kolacje o charakterze zamkniętym, służące zaangażowaniu urzędników wyższego szczebla z wybranych państw i prowadzone przez przedstawicieli UE wysokiego szczebla i ekspertów.

Na potrzeby każdej z tych imprez podmiot realizujący przedstawi wykaz państw, a wśród nich państw niebędących sygnatariuszami kodeksu. Pozwoli to na zaproszenie przedstawicieli wyższego szczebla zajmujących się kwestiami nieprolifracji;

- b) sfinansowanie trzech regionalnych seminariów popularyzatorskich, które mogłyby zostać zorganizowane w Ameryce Łacińskiej (na przykład w Argentynie, Brazylii, Chile, Meksyku lub państwie z regionu Karaibów niebędącym sygnatariuszem), na Bliskim Wschodzie (na przykład w państwach Zatoki Perskiej, Bahrajnie, Katarze lub Arabii Saudyjskiej) oraz w Azji (na przykład w Indonezji lub Wietnamie). Miejsce zostanie wybrane w porozumieniu z WP, w ścisłej konsultacji z państwami członkowskimi na forum właściwej grupy roboczej Rady. Seminarium będzie poświęcone tendencjom w dziedzinie rozprzestrzeniania rakiet balistycznych i skupieniu się na kwestiach regionalnych, a także kodeksowi i praktycznym informacjom na temat bycia państwem sygnatariuszem. Państwa sygnatariusze z regionu zostaną zaproszone na szczeblu rządowym, aby mogły podzielić się doświadczeniami z państwami niebędącymi sygnatariuszami. Zaproszony zostanie również przewodniczący HCoC, aby wygłosić oświadczenie i przewodniczyć posiedzeniu. W posiedzeniu mogliby wziąć udział urzędnicy, dyplomaci, wojskowi, przedstawiciele organizacji międzynarodowych, przedstawiciele UE, pracownicy naukowcy itp.

Jeżeli chodzi o organizację seminariów:

- (i) każde z seminariów potrwa jeden dzień;
 - (ii) można zaprosić do uczestnictwa do 50 osób;
 - (iii) przewodniczący HCoC zostanie poproszony o wygłoszenie oświadczenia;
- c) odbędzie się również do 10 ukierunkowanych misji ekspertów dla państw niebędących sygnatariuszami. Będą skierowane głównie do odpowiednich gałęzi przemysłu, społeczności naukowej, ekspertów w zakresie kontroli eksportu i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego. W koordynacji z centrami doskonałości Unii Europejskiej dwaj eksperci w dziedzinie nierozprzestrzeniania rakiet balistycznych z podmiotu realizującego i ekspert UE przeprowadzą misje w terenie w wybranych państwach. Możliwym celem tych misji mogłyby być — choć nie wyłącznie — następujące państwa: Algieria, Bahrajn, Boliwia, Brazylia, Chiny, Egipt, Indie, Indonezja, Izrael, Malezja, Meksyk, Katar, Arabia Saudyjska, RPA i Tajlandia. Decyzja o ostatecznej liście państw, a także decyzja co do możliwości podjęcia wspólnych *démarches* wraz z komitetem utworzonym na mocy rezolucji ONZ nr 1540, zostaną podjęte w ścisłej współpracy z WP. W posiedzeniu mogliby wziąć udział urzędnicy, dyplomaci, wojskowi, pracownicy naukowcy, przedstawiciele przemysłu, naukowcy itp. z odwiedzanego państwa. W pierwszej kolejności uwzględniani będą urzędnicy i decydenci polityczni, dyplomaci, odpowiedni wojskowi itp.

Jeżeli chodzi o organizację seminariów:

- (i) każde z seminariów potrwa jeden dzień;
- (ii) zaproszonych mogłoby zostać do 25 osób;
- (iii) zaproszonych zostanie trzech ekspertów;
- (iv) zaproszony zostanie przewodniczący HCoC.

2.3.3. Spodziewane wyniki projektu/wskaźniki

- a) zorganizowanie w Nowym Jorku i w Wiedniu przynajmniej czterech imprez popularyzatorskich;
- b) trzy wydarzenia regionalne gromadzące znaczną liczbę dyplomatów i przedstawicieli społeczności akademickiej oraz pozwalające na określenie nowych możliwości w zakresie przystępowania;
- c) przeprowadzenie 10 misji eksperckich, aby zwiększyć upowszechnianie HCoC. Udział w tych misjach przynajmniej 20 decydentów i urzędników; zwiększenie dzięki tym misjom stopnia zaangażowania urzędników i decydentów w odwiedzanych państwach;
- d) rozpowszechnienie informacji o tendencjach w dziedzinie rozprzestrzeniania rakiet, a w szczególności o kodeksie w odniesieniu do państw niebędących sygnatariuszami kodeksu, sprzyja dyskusjom na temat dalszych działań służących ograniczeniu rozprzestrzeniania rakiet;
- e) Projekt ożywia w Unii i poza nią debatę na temat przyszłych inicjatyw;
- f) dzięki projektowi lepiej wyeksponowane jest rozprzestrzenianie rakiet jako wyzwanie strategiczne.

2.3.4. Beneficjenci projektu

Wspomniane imprezy będą się koncentrować głównie na państwach niebędących sygnatariuszami kodeksu, chociaż ze względów politycznych przy okazji niektórych imprez możliwa jest współpraca z państwami będącymi sygnatariuszami. Uczestnikami powinni być przede wszystkim eksperci i urzędnicy wyższego szczebla.

Państwa beneficjenci zostaną ostatecznie wybrane w porozumieniu z podmiotem realizującym i WP, w ścisłej konsultacji z państwami członkowskimi na forum właściwej grupy roboczej Rady.

3. CZAS TRWANIA

Całkowity szacowany czas realizacji projektów wynosi 30 miesięcy.

4. PODMIOT REALIZUJĄCY PROJEKT

- a) techniczna realizacja projektów zostanie powierzona FRS;
- b) współfinansowanie będzie zależało od FRS;
- c) podmiot realizujący przygotowuje:
 - (i) kwartalne sprawozdania z realizacji projektów;
 - (ii) sprawozdanie końcowe nie później niż miesiąc po zakończeniu realizacji projektów;
- d) sprawozdania zostaną przesłane WP;
- e) FRS zapewni, aby wkład Unii został wyeksponowany stosownie do jego wielkości.

5. UCZESTNICZY REPREZENTUJĄCY STRONY TRZECIE

Projekty będą finansowane w całości na podstawie niniejszej decyzji. Eksperti z państw sygnatariuszy kodeksu lub z państw niebędących sygnatariuszami mogą być uważani za uczestników reprezentujących strony trzecie. Ich prace będą prowadzone zgodnie ze standardowymi zasadami FRS.
